

Mariano Pazos Currais, produtor de leite e membro da Executiva do SLG

Aínda que de mozo emigrou a Suíza, a chamada da terra fixo que Mariano Pazos retornase ao seu Gosende natal (A Baña) a finais dos setenta. Dende aquela milita no SLG, organización na que xa tivo responsabilidades a nivel comarcal e no sector lácteo, e na que agora forma parte da súa Executiva. Tamén é vocal da Cámara Agraria da Coruña. Cunha explotación con setenta cabezas de gando e unha vintena de hectáreas, falamos con el dos principais problemas, retos e esperanzas que ten diante súa o sector lácteo galego.

“A cota láctea debería ser gratuíta, para quen a traballe e para quen a necesite”

■ Como tal pinta o panorama do sector lácteo galego?

O sector do leite neste intre está nunha situación moi complicada, xa que non ves avances significativos nin que a situación vaia mellorar moito. Houbo un troco de Goberno e estamos agardando pero, polo que se sabe, non semella que vaia haber moita diferenza con gobernos anteriores. Neste intre, coa reforma da Política Agraria Común (PAC) están cometendo unha aberración, pois non ten sentido que as cotas lácteas da xente que abandona se poidan vender e, ao mesmo tempo, seus antigos donos sigan cobrando as axudas.

■ Cre que o Goberno ten intencións de rematar con ese tráfico de dereitos?

Estase filtrando que, de todos os abandonos a partir do principio de campaña, o 50% dos dereitos vanse ir á reserva nacional. Non é unha mala medida, pero é algo que se debería ter posto en práctica antes, e non só co 50%, senón co 100%.

A cota debe ser para quen a traballe e para quen a necesite. Aínda que a postura do SLG é que a cota sexa gratuíta para todo o mundo, no peor dos casos vemos necesario que o acceso á cota non quede en mans de traficantes e intermediarios, que foron quen fixeron encarecer moito os dereitos.

Evidentemente, cumpriría repartir esa cota con determinados criterios, primando ás explotacións que teñan menor cantidade por seren as máis necesitadas e as que teñen menor poder adquisitivo.

■ É certo que a industria planea imponer unha nova baixada nos prezos?

Non son só rumores: xa nolo baixaron. A nós rebaxáronnos unha peseta en xaneiro, e dúas en febreiro. Por riba, tiven noticia de que tamén andan a recargar o leite fóra de cota, que de tres pesetas menos pasou a cinco. E iso non é nada, pois

Mariano Pazos leva máis de media vida traballando no sector lácteo e militando no SLG

parece ser que hai empresas que recargan ata 12 pesetas e outras que non queren saber nada de negrear.

■ Como pensa que repercutirá esta nova baixada nos prezos?

A situación agrávase porque os pensos e os abonos subiron unha barbaridade o ano pasado, e no

2005 non baixaron proporcionalmente. Por riba, tamén aumentou o prezo dos combustíbeis, algo que repercute non só nos usuarios, senón que, ademais, encareceu o transporte e fabricación de abonos e pensos. É moi difícil que deamos soportado semellante carga. Se, por riba, temos que facerlle fronte

aos rumores que hai de que debe desaparecer o fóra de cota -hoxe a única vía de escape para a economía de moitos produtores e produtoras-, o resultado é que moitas explotacións xa están pensando na posibilidade de non seguir, agardando polos plans de abandono para pechar.

A interprofesional do leite e un banco de terras como demandas básicas

■ Que deberían facer a Administración, tanto a Xunta coma Madrid?

Para min hai dúas demandas que son básicas. Primeiro, crear unha interprofesional do leite onde estean administración, produtores e produtoras, e industria; de aí deberían xurdir mesas de negociación que garantan un prezo digno para o leite en base aos custes de produción, un prezo por baixo do cal non haxa leite no mercado.

En segundo lugar, a creación dun banco de terras que nos permita aumentar a nosa base territorial para non depender do exterior. Aquí podemos producir case todo, pero fáltanos a base territorial. Sen base territorial, por moito que nos digan que mellorremos a explotación e abaratemos custes, resulta imposible. Se temos que importar produtos dende o estranxeiro ou doutras comunidades, estaremos en inferioridade de condicións para competir lugares como Lleida ou Valladolid, onde producen a alfalfa que consumen, por exemplo.

■ Por que pensa que a Xunta non aplica estas solucións?

A postura da Administración nunca foi comprendida polos sectores gandeiros. As nosas reivindicacións non lle suporían á Administración moito esforzo. Só tería que garantir que se cumprisen unha serie de acordos. Que pasa? Que a Administración está presionada, tanto polas industrias como polas grandes superficies, que pesan moito máis, a nivel comercial, que os sectores agrarios e gandeiros. Así as cousas, os prezos que cobramos non nolos está marcando a Administración; márcanos as industrias co seu afán de competir, por unha banda; e as grandes superficies, que incluso se aproveitan dos nosos produtos como reclamo para facer ofertas coas que poder vender outros bens de consumo. Se a Administración se reunise coas industrias e as grandes superficies e lles dixese o que hai, e de onde non se pode pasar, a situación trocaría para nós.

“Tal e como se concibe hoxe a agricultura, as cámaras agrarias non teñen sentido”

■ Vostede forma parte da Cámara Agraria da Coruña ¿Teñen algunha utilidade as Cámaras Agrarias?

Sinceramente, cada vez que vou á Cámara Agraria sinto que perdo o tempo. Pódese dicir que vas alí a perder o tempo e, por riba, páganche. Isto non ten sentido ningún. As cámaras agrarias foron uns entes que se crearon na dictadura de Franco para repartir territorios entre os caciques de entón e para mantelos un pouco á marxe da vida política. Hoxe, tal e como se concibe a agricultura, as cámaras xa non teñen ningún sentido.

■ ¿Que opina de que o Goberno veña de derogar a Lei de Cámaras?

Isto debería ter sucedido hai moitos anos. De feito, xa aconteceu noutras partes do Estado, e noutras as cámaras, alomenos, si están dotadas de capacidade para negociar coma se fosen interprofesionais, cousa que non pasa coas cámaras galegas. Benvinda sexa, entón, esta lei, aínda que a recibamos con tantos anos de atraso.

■ ¿Que tipo de organismo pensa que debería substituír ás Cámaras? ¿Que características debería ter?

Aí si que non temos ningunha dúbida no Sindicato Labrego. Esa institución debería ser o Consello Agrario Galego. Sería un ente no que a Administración, as empresas, os representantes sindicais, e os labregos e labregas, sentasen todos na mesma mesa para falar nun organismo que sexa realmente operativo, un organismo no que se escoite a voz de cada sector. O Consello Agrario Galego debería estar funcionando dende hai moitos anos.